

TRŽAŠKA ŠKOFIJA

Giampaolo Crepaldi nadškof-tržaški škof

POSTNO PISMO 2021

Božji šotor

Predragi duhovniki, diakoni, redovniki in redovnice, laični verniki tržaške Cerkve: "Milost vam in mir od Boga, našega Očeta, in Gospoda Jezusa Kristusa." (1Kor 1,3)

Post za spreobrnitev

1. Na pepelnično sredo vstopamo v postni čas, ki ga je Cerkev uvedla, da bi nas pripravila na Veliko noč: poklicani smo, da z vztrajno *molitvijo* in *dejavno ljubeznijo* prehodimo pot očiščenja, da bi v izobilju zajemali novo življenje Gospoda Jezusa Kristusa (prim. *Prva uvodna postna molitev*). Dobro se zavedamo, da nam je bilo življenje podarjeno na dan našega krsta, ko smo postali soudeleženi smrti in vstajenja Jezusa Kristusa. Tam se je začela zahtevna in radostna pustolovščina našega "biti kristjan"; tam je bil začetek našega srečanja s Kristusom, ki celovito oblikuje naš obstoj in nam podarja božje življenje. V svojem *Pismu Filipljanom* govori sv. Pavel o tem takole: "da bi spoznal njega in moč njegovega vstajenja ter delež pri njegovem trpljenju, in postajal podoben njegovi smrti, da tako pridem do vstajenja od mrtvih" (*Fil 3,10-11*). Gre torej za to, da smo mrtvi za greh, da bi s Kristusom vstali v resnično življenje: "Resnično, resnično, povem vam: če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umre, ostane samo; če pa umre, obrodi obilo sadu" (*Jn 12,24*). V postnem času nas vstali Gospod kliče, naj ponovno odkrijemo svojo krstno istovetnost, naj se torej ponovno rodimo *od zgoraj*, to je iz Božje ljubezni (prim. *Jn 3,3*).

2. Post je posebno primeren čas za to, da okrepimo našo pot k spreobrnjenju. Opustiti moramo vse, kar nas od Boga oddaljuje, z asketsko vajo v *postu*, *miloščini* in *molitvi*, ki nam jih Cerkev priporoča za ta čas. Predvsem *post* zahteva od nas, naj nekoliko osiromašimo svoje obede in jih radi delimo z drugimi,

tako da Boga spoznamo v obrazih mnogih bratov in sester. To povzroči, da je ljubezen do Boga hkrati tudi ljubezen do bližnjega (prim. *Mk* 12,31). Za tem je *miloščina*, se pravi sposobnost darovanja. Ta sposobnost nas rešuje pred skušnjava, da bi bili kot bogataš v priliki; ta je slabo preračunal in razmišlja: "Duša, veliko dobrin imaš, shranjenih za vrsto let ... " Vemo pa tudi, da mu je Bog rekel: »Neumnež! To noč bodo terjali tvojo dušo od tebe ..." (*Lk* 12,19-20). In končno *molitev*: z njo posvečamo svoj čas Bogu, da bi spoznali, da "njegove besede nikakor ne bodo prešle" (prim. *Mk* 13,31); da bi stopili v zaupno skupnost z Njim, "tega pa nam nihče ne bo vzel" (prim. *Jn* 16,22), odpira pa nam tudi upanje v večno življenje, ki nas ne bo razočaralo.

Post in številna vprašanje

3. Prav kakor je bilo o postu 2020, moramo tudi letošnji post doživljati v spopadu s pandemijo virusa COVID-19, ki nas težko prizadeva in vzbuja v nas občutke samote, strahu, nemoči - na milost in nemilost nas prepušča socialni in zdravstveni zmedi, v času, v katerem se zdi, da je izredno stanje postalo nekaj normalnega. V tej posebni duhovni in psihološki situaciji se mnogi med nami sprašujejo: Kje je Bog? Mar nas je Bog zapustil? Ali obstaja nekaj ali nekdo, ki nam bo zagotovil, da je On vsekakor navzoč med nami in je z nami? Kot se je to že zgodilo v drugih tragičnih zgodovinskih obdobjih, se nam zdi, da smo zapuščeni. Pa vendar so nas učili, da Bog ne bo dovolil, da bi temačnost groze prevladala. S tem v zvezi je sveti Janez Pavel II. napisal, da obstaja "božja skrajna meja za zlo" (*Spomin in istovetnost*, str. 29 in naslednje). Naučili so nas, da nas tudi v "globeli smrtne sence", o kateri govori psalmist (prim. *Ps* 23,4), Bog varuje in podpira ter vedno sliši naš klic na pomoč.

4. Ob teh silovitih vprašanjih in preudarkih vam priporočam, da v tem postnem času pogosto molite z besedami iz 44. psalma, ki jih navajam: "Zbudi se! Zakaj spiš, o Gospod? Prebudi se, ne zavrne nas za vedno! Zakaj skrivaš svoje obličje, pozabljaš našo nesrečo in našo stisko? Zares, v prah se pogreza naša duša, zemlje se drži naše telo. Vzdigni se! Pomagaj nam! Reši nas zaradi svoje dobrote!" (vrstice 24-27). Ta odlomek je prepoln žalosti, pa tudi upanja v Božjo pomoč in v njegov poseg v našo osebno zgodovino. Bog pozna našo krhkost in se je odločil, da nas bo rešil znotraj nje in ne njej navkljub. Prav zaradi tega bi morale

besede iz psalma vedno odmevati v naših srcih kot vztrajna molitev k Očetu, da bi nas ne zapustil v tem času krize in preizkušnje. V podoben tematski in duhovni okvir je postavljeno moje postno pismo za leto 2021, ki nosi naslov *Božji šotor*, da bi pokazal, da On živi z nami in za nas, da nas tolaži in rešuje.

V zmedi: Božji da

5. V Svetem pismu odkrijemo veliko odlomkov, ki govorijo o povezanosti med izkušnjami krize in preizkušenj, ki se zgrnejo nad ljudstvo, ter Božjo zvesto in usmiljeno navzočnostjo. Na primer ob tragediji izгона Hebrejcev, ki so morali zapustiti svojo zemljo in oditi v Babilonijo, ko so jim zmanjkale vse življenjske možnosti in se jim je zrušilo vsako upanje. Domovina je bila opustošena in so jo zasedli sovražniki, tempelj, kraj Božje navzočnosti, je bil le še kup ruševin. Strahotno prizorišče, ki mu je vladala vsesplošna zmeda, v katerem je bilo videti, da je tudi Bog skril svoje obličje. Pa vendar se je prav v tistem nespodbudnem okolju dvignilo iz ljudstva nekaj modrecev – katerih imen ne poznamo, poznamo pa njihovo pisanje -, ki so svojim sodobnikom svetovali, naj pogledajo preko negativnih podatkov in zmede, ki so pogojevali takrat njihovo življenje in ponudijo Bogu priložnost. Razlagali so, da lahko tudi sredi puščave nastanejo predeli upanja in življenja, kajti – tako so razmišljali svetopisemski pisci – Bog želi živeti z ljudmi in postaviti svoj šotor sredi človeške zmede.

6. Prav v tem bolečem zgodovinskem obdobju so ti modri in daljnovidni pisci ponudili ljudstvu besedilo, ki je še danes zelo znano in osnovnega pomena in ga lahko preberemo v prvi Mojzesovi knjigi - *Genezi*. To je pripoved o stvarjenju (prim. 1 Mz 1,1-2,4a). Bog s svojo mogočno besedo, ki poraja življenje, ustvari iz zmede, neprimerne za življenje, urejen in življenju primeren prostor (prim. 1 Mz 1,2). V odlomku preberemo namreč, da je bil vsakemu živemu bitju dodeljen življenjski prostor (prim. 1 Mz 1,3-31). Stvarjenje moža in žene je vrh pripovedi o stvarjenju (prim. 1 Mz 1,26-31). S tistim *Naredimo človeka* mu Bog pove: jaz sem te hotel, na tvoje življenje učinkuje velik *Da*, moj *Da*. To je Božji *Da*, od vsega začetka in za vedno za vse, moške in ženske. Pa ne le to: da je bil človek ustvarjen po Božji podobi pomeni, da želi biti Bog navzoč v svetu preko človeka; da Bog na poseben način učinkuje s človekom na stvarstvo in na zgodovino.

Človek je torej tako rekoč Božja prisotnost v stvarstvu in v zgodovini, mesto, v katerem so Bog, stvarstvo in zgodovina v povezavi.

7. Pripovedi o stvarjenju vzporeja prva Mojzesova knjiga še dve drugi zgodbi: odlomek o izvirnem grehu Adama in Eve in tistega o vesoljnem potopu. Lahko bi rekli, da je v teh dveh pripovedih prikazan človek, ki se izneveri poklicanosti biti Božja podoba. Žal je zelo pogosto prav to človekova stvarnost. Velike pripovedi o stvarjenju, o grehu in o vesoljnem potopu ne prikazujejo nekega *prej* in nekega *potem*, pač pa prikazujejo svet, kakor si ga je zamislil Bog (človeka po svoji podobi) in takega, v kakršnega ga krči človek (nezvestoba podobi). *Resnični* podobi sveta – izvorni greh in vesoljni potop kot izkušnja kaosa: "Gospod pa je videl, da na zemlji narašča človekova hudobija." (1 Mz 6,5) – se postavlja nasproti idealna podoba sveta, ki ga je želel Bog: "Bog je videl vse, kar je naredil, in glej, bilo je zelo dobro." (1 Mz 1,31). Sveto pismo nam govori, da je svet protisloven: po eni strani ga pretresata uničevanje in kaos, hkrati pa je ustvarjen tako, da lahko sprejema urejevalno in poživljajočo Božjo navzočnost.

Božji šotor med ljudmi

8. Še drugi spodbudni svetopisemski primer Božje prisotnosti v kriznem položaju se nahaja v 2. Mojzesovi knjigi, Eksodusu. Ta pripoveduje, kako je bilo hebrejsko ljudstvo osvobojeno izpod egipčanskega suženjstva. Začnimo z vprašanjem, kako Sveto pismo odgovarja na sledeče vprašanje: kje biva Bog? Najprej nam pove, da je Božje bivališče v nebesih (prim. 1Kr 8, 30-49). Vendar pa nam istočasno govori, da je On prisoten povsod v svojem stvarstvu: "Kam naj grem pred tvojim duhom? Kam naj zbežim pred tvojim obličjem? Če se povzpnem v nebesa, si tamkaj, če si pripravim ležišče v podzemlju, si zraven. Če bi dvignil peruti jutranje zarje, da bi prebival na koncu morja, tudi tam bi me vodila tvoja roka, držala bi me tvoja desnica." (Ps 139,7-10). Poleg tega nam Sveto pismo pove, da je Bog v času svojega razodetja izbral tudi nekaj krajev, da tam naseli svoje ime in bo tam prebival (prim. 5Mz 12,5,11; 16,2-6) in bo kraj, posvečen njegovemu veličastvu (prim. 2Mz 29,42-43) sredi njegovega ljudstva. In še posebej je prav med izhodom hebrejskega ljudstva iz egipčanskega suženjstva v svobodo obljubljenе dežele bilo Božje bivališče v puščavi sredi njegovega ljudstva. V hebrejščini shekinah (Božja navzočnost) – sveti šotor – tabernakelj -, v katerem

je bila skrinja zaveze s tablama Božjih zapovedi. Tisti šotor, ki je Božje ljudstvo spremljal na poti skozi puščavo, je kazal na navzočnost Boga, ki je vodil Izrael med izseljevanjem.

9. Pomudimo se sedaj ob nekaterih pogledih na to epsko potovanje ljudstva skozi puščavo, ki so najbolj primerni za popolno dojetje globokega smisla svetega šotora, znamenja Božje navzočnosti. Sveto pismo nam jih prikazuje od 19. do 40. poglavja 2. Mojzesove knjige (Eksodusa). Po dogodkih, ki so pomenili osvoboditev izpod faraonove oblasti (prim. 2Mz 1-15), gre izraelsko ljudstvo skozi puščavo (prim. 2Mz 15-18) in pride na goro Sinaj (*prim. 2Mz 19 in naslednje*). Za tem se šest dni ne zgodi nič: goro zakriva oblak in Bog se zdi nerazpoložljiv in nepriljuden. Prizorišče se spremeni sedmega dne: Mojzes se povzpne na goro, *stopi* v oblak ter izkusi navzočnost Boga, medtem ko se Božje veličanstvo razkrije vsemu ljudstvu: "Ko je Mojzes odšel na goro, jo je pokrila oblak. **Gospodovo** veličanstvo se je spustilo na Sinajsko goro in oblak jo je pokrival šest dni. Poklical je Mojzesa sedmi dan iz srede oblaka. Prikazen Gospodovega veličanstva je bila na vrhu gore pred očmi Izraelovih sinov kakor požirajoč ogenj. Mojzes je šel v sredo oblaka in stopil na goro. Štirideset dni in štirideset noči je ostal na gori." (2Mz 24,15-18). Izrael je soudeležan pri Božjem veličanstvu. Vse to se zgodi na sedmi dan, ki nas spominja na še drugi sedmi dan, tisti (po 1Mz 2,1-4), v katerem je Bog ustvaril svet.

10. Vprašajmo pa se tudi: kaj se je zgodilo na Sinajski gori? Dogodi se, da Mojzes zre v nebeško svetišče, Božje bivališče v nebesih. Dogodi se, da se to gledanje spremeni v poklicanost in v poslanstvo, kajti Bog želi, da bi tisto nebeško svetišče zgradili na zemlji: "Gospod je spregovoril Mojzesu in rekel: Postavijo naj mi svetišče, da bom prebival med njimi. Naredijo naj natančno po tem, kakor ti bom pokazal na vzorcu prebivališča in na vzorcu njegove opreme!" (2Mz 25, 1.8-9). In še: "Tam se bom shajal z Izraelovimi sinovi in kraj bo posvečen po mojem veličanstvu. Posvetil bom shodni šotor in oltar; tudi Arona in njegove sinove bom posvetil, da mi bodo služili kot duhovniki. Prebival bom sredi Izraelovih sinov in bom njihov Bog. In spoznali bodo, da sem jaz, Gospod, njihov Bog, ki sem jih izpeljal iz egiptovske dežele, da bi prebival sredi med njimi; jaz sem Gospod, njihov Bog." (2Mz 29,43-46). Šotor je svet, to je šotor, v katerem se je Bog srečal s svojim ljudstvom, šotor, v katerem prebiva poživljajoča moč Božje navzočnosti.

Božja navzočnost sredi njegovega ljudstva vodi hebrejsko ljudstvo v novo dožemanje njegove poklicanosti in njegovega poslanstva. Bog hoče prebivati na zemlji tako, kakor prebiva v nebesih. Izraelsko ljudstvo mora biti njegov šotor, da bo on navzoč v njem in preko njega v svetu.

11. Še eno razmišljanje nam ponuja Sveto pismo: zgodba o osvoboditvi Izraela izpod egipčanskega suženjstva in celovita pripoved o stvarjenju težita k temu: pripraviti Bogu prebivališče. Tam, kjer je Bog navzoč, se resničnost stvarstva in odrešenja srečujeta in se preusmerjata druga k drugi: "Tako je Mojzes dokončal delo. Shodni šotor je tedaj pokrili oblak in Gospodovo veličastvo je napolnilo prebivališče. In Mojzes ni mogel vstopiti v shodni šotor, kajti oblak je obstal nad njim in Gospodovo veličastvo je napolnjevalo prebivališče." (2Mz 40, 33b-35). Poklicanost in poslanstvo izraelskega ljudstva v svetu in za svet je varovati in gojiti Božjo navzočnost. To delovanje se ne omejuje le na sobotne obrede, pač pa obsega celotno življenje. Tudi vsakdanje življenje s svojimi, pogosto nestalnimi ritmi mora biti polno Božje navzočnosti: "Kadar koli se je oblak vzdignil iznad prebivališča, so se Izraelovi sinovi odpravili, dokler so bili na potovanju. Če pa se oblak ni vzdignil, se niso odpravili na pot do dne, ko se je vzdignil." (2Mz 40,36-37). Celotno življenje posameznikov in ljudstva je v vsakdanjiku bilo posvečeno posebni pozornosti do Božje navzočnosti: Božja navzočnost določa prav vse, od počitka do delovanja in razmišljanja. Ta navzočnost narekuje življenjski ritem Božjega ljudstva. *Predvsem* je to čuječa ljubezen do Božje navzočnosti in sestavni del Izraelove poti v času ter ostaja zgled tudi za pot današnje Cerkve.

Božji šotor: Kristus, Cerkev in kristjani

12. Ko obravnavamo Božji šotor in smo stalno pozorni na to, kar nam sporoča Sveto pismo, moramo storiti še en korak; ta nas bo uvedel v prizorišča, ki nas osebno prizadevajo. Pred tem pa je koristno omeniti kratek zgodovinski uvod. Ko je hebrejsko ljudstvo prišlo iz puščave in dospelo v obljubljeni deželo, se je spremenilo iz nomadskega v stalno naseljeno ljudstvo in ni več živelo v šotorih, pač pa v kamnitih hišah. Takrat so Izraelci pomislili, da morajo tudi svojemu Bogu dati stalno prebivališče. Izbira ni potekala mirno, v strnjenih besedah pa se je zgodilo to: kralj David je prenesel skrinjo zaveze na goro Sion v Jeruzalemu, gora

Sion je postala novo Božje prebivališče, Davidov sin Salomon pa je na tej gori zgradil tempelj; Izraelov Bog je dobil stalno prebivališče sredi svojega ljudstva. Tako je Jeruzalem postal Božje mesto, iz katerega je Bog vladal nad ljudstvom preko vladanja kraljev in božje službe svečenikov. Torej je bilo vse v najlepšem redu? Ne, kajti Sveto pismo nam sporoča, da se je svečeniški razred začel kvariti, kralji so se začeli posvečati lastnim koristim, ljudstvo pa se je prepustilo privlačnosti bogov sosednjih narodov in tako prelomilo zvestobo zavezi z Bogom. Tako kot so modreci to začeli napovedovati že v času babilonskega izgnanstva, so nekateri preroki, ki jih je navdihnil Bog, začeli sedaj napovedovati uničenje Izraela in prerokovati prihod Kralja-Mesije, preko katerega naj bi Bog nadaljeval svojo navzočnost med ljudstvom.

13. Prav ta Mesija predstavlja novi Božji šotor na zemlji. Za nas kristjane je pričakovani Mesija Jezus Nazarečan, on je novi Božji šotor. Nič več ni to tempelj, pač pa postane Božje prebivališče na zemlji oseba. S tem v zvezi je sveti Janez napisal v uvodu v svoj evangelij: "In Beseda (se pravi Božja Beseda, to je Kristus) je postala meso in se naselila med nami." (*Jn 1,14*). Od tod, še vedno v Janezovem evangeliju se razvije v širino in globino prav posebno razmišljanje o središčnosti Jezusa, učlovečene Besede. On je dopolnitev vere in odrešenjskih resničnosti Stare zaveze. Vsi narodi so vabljeni k njemu, vabljeni, da vanj verujejo preko del, ki jih opravlja, vabljeni, da v njegovi človeški stvarnosti odkrivajo pričakovanega Mesijo, Božjega in človeškega Sina; da verjamejo v njegovo Besedo in jedo njegovo telo ter pijejo njegovo kri v sveti evharistiji, da bi poslednji dan imeli življenje in vstajenje od mrtvih. Vrata so Kristus, edini posrednik za odrešenje; on je Pastir, ki žrtvuje življenje za svoje ovce in je z njimi osebno tesno povezan; on je resnična trta, kdor pa ostane v njem, rodi sadove; on je novi šotor in novi tempelj, v katerem prebiva Bog. Učenci so vabljeni, da sledijo zgledu njihovega Učitelja in Gospoda preko vzajemne ljubezni – ta zgled je dal Jezus, ko jim je umil noge, kar je bilo simbolno dejanje daru njegovega življenja za njihovo odrešenje.

14. Želim povezati pričevanje evangelista Janeza s pričevanjem nekega drugega Janeza, svetega Janeza Pavla II., papeža od l.1978 do 2005. V nedeljo 22. oktobra 1978 je na trga sv. Petra začel svojo papeško službo z besedami: "Bratje in sestre! Ne bojte se sprejeti Kristusa in priznati njegovo oblast! ... Ne

bojte se! Odprite, na stežaj odprite vrata Kristusu! Njegovi zveličavni moči odprite meje držav, gospodarske in tudi politične sisteme, prostrana področja kulture, omike, razvoja. Ne bojte se! Kristus ve, kaj je v človeku. Samo on ve!". In je zaključil: "Dovolite torej – za to vas prosim in vas ponižno in z zaupanjem rotim – dovolite Kristusu, da govori s človekom. Samo on ima besede življenja. Dejansko besede večnega življenja." Novi papež je z izjavo o središčnosti Kristusa Gospoda vsem poslal sporočilo gotovosti, zaupanja in poguma. V blagem jutru rimske jeseni je ob koncu obreda prijel z obema rokama pastirski križ in ga dvignil kot osvobojen prapor, kot znamenje, ki kliče vse Božje ljudstvo k zbiranju v Kristusu – v Božjem šotoru na zemlji.

15. S Kristusom povezana v zakonski zvezi je tudi Cerkev Božji šotor. Sveti Pavel se nanaša na 3Mz 26,1, poudarja v 2Kor 6,16, da je občestvo verujočih v Kristusa *svetišče živega Boga*. Kristusova beseda prebiva sredi občestva vernikov (prim. Kol 3,17): v njih prebiva Božji Duh (prim. Rm 8, 9.11; 1Kor 3,16; 2Tit 1,14); sam Kristus prebiva v njihovem srcu (prim. Ef 3,17). Knjiga Razodetja nam prikaže končni cilj: "Glej, prebivališče Boga (Božji šotor) med ljudmi! In prebival bo z njimi, oni bodo njegova ljudstva in Bog sam bo z njimi, njihov Bog. *In obrisal bo vse solze z njihovih oči* in smrti ne bo več, pa tudi žalovanja, vpitja in bolečine ne bo več. Kajti prejšnje je minilo." (Raz 21,3-4). Cerkev sloni namreč na Kristusu, on jo podpira in ne sme biti ločena od njega. On je edini temelj vsakega krščanskega občestva, živi kamen, ki so ga zidarji zavrgli, Bog pa ga je izbral, ker je njegovim očem dragocen kot vokalni kamen (prim. 1Pt 2,4-5.7). Z Njim smo tudi mi živi kamni, vgrajeni v duhovno stavbo, kraj Božjega bivališča (prim. Ef 2,20-22; 1Pt 2,5). Sveti Avguštin je opisal skrivnost Cerkve kot *Christus totus* – celotni Kristus, celovito in popolno Kristusovo telo, Glava in udje. To je resničnost Cerkve: ona je Kristus in mi, Kristus z nami. On je z nami kot živa trta s svojimi mladikami (prim. Jn 15,1-8). Cerkev v Kristusu je občestvo novega življenja, dinamična resničnost milosti, ki izhaja iz Njega. Preko Cerkve Kristus očiščuje naša srca, razsvetljuje naš um, nas združuje z Očetom in nas v edinem Duhu vodi v vsakdanje vaje krščanske ljubezni.

16. Jezus nam je tudi sporočil, da želi Bog preko njega bivati tudi v nas. Če je torej Kristus Božji *shekinah* (Božje bivališče, božja navzočnost), postane tudi tisti, ki sprejme Kristusa v svoje življenje in sledi njegovi besedi, Božje bivališče. Jezus

je namreč, še preden se je telesno ločil od svojih učencev, da bi šel nasproti svojemu trpljenju, smrti in vstajenju, rekel: "Če me kdo ljubi, se bo držal moje besede in moj Oče ga bo ljubil. Prišla bova k njemu in prebivala pri njem." (*Jn* 14,23). Vsakdo med nami je poklican biti Božji šotor. Apostol Pavel je pisal Korinčanom: "Mar ne veste, da ste Božji tempelj in da Božji Duh prebiva v vas?" (*1Kor* 3,16). "Mi smo namreč svetišče živega Boga" (*2Kor* 6,16). Gospod pa ne želi bivati le v nas, pač pa tudi med nami. Jezus je rekel svojim učencem: "Kjer sta namreč dva ali so trije zbrani v mojem imenu, tam sem sredi med njimi." (*Mt* 18,20). Kot verniki, zbrani v Kristusovem imenu skupaj sestavljamo Božje bivališče, to je Cerkev.

17. Gospod pa ne živi le v nas in med nami, pač pa tudi zraven nas, v našem bližnjem in zlasti v šibkih in pomoči potrebnih, s katerimi se je Jezus poistovetil, ko je rekel: "Resnično, povem vam: Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili." (*Mt* 25,40). Bolniki, reveži in na rob potisnjeni so šotori, v katerih lahko srečaš Boga na tej zemlji. Tudi oni so svetišča, ki jih je treba obiskati, ker je Bog, v Kristusu, odločil, da bo bival v njih. Kje torej biva Bog? On živi v Kristusu in preko njega prihaja živeti v nas. Sprejmimo ga v svoja srca, medse v bratsko občestvo in nam nasproti v očeh našega bližnjega: prav v tej trojni razsežnosti, ki jo sestavljajo vera, ljubezen in služenje ga lahko srečamo in ga moramo srečati, še zlasti v tem času pandemije, ki nosi s seboj težko breme številnih smrti in ogromnega števila bolnikov, pa tudi vzorno predanost zdravstvenih delavcev in tolikih prostovoljcev dobrega srca.

Biti z Bogom v njegovem šotoru

18. Po tem prgišču razmislekov o Božjem šotoru, o njegovi navzočnosti med nami, kako naj živimo postni čas v tem težkem obdobju pandemije virusa COVID-19? S strahom? S tesnobo? Z zavestjo, da smo se znašli v nerazrešljivi zmedi? Tako, da dvomimo v Boga? Če je prejšnje razmišljanje o Božjem šotoru, o njegovi ljubeči navzočnosti vzbudilo v vas vsaj kanček zaupanja in upanja, shranite v svoje srce te razsvetljuječe besede papeža Frančiška: "Kaj storiti med krizo? Najprej jo moramo sprejeti kot čas milosti, ki nam je bil dan, da bi razumeli Božjo voljo za vsakega izmed nas in za celotno Cerkev. Potrebno je vstopiti v logiko, ki je na videz protislovna, »močan sem tedaj, ko sem slaboten« (*2 Kor* 12,10).

Spomniti se moramo zagotovila, ki ga je sv. Pavel dal Korinčanom: »Bog pa je zvest in ne bo dopustil, da bi bili preizkušani čez svoje moči, ampak bo ob preizkušnji tudi omogočil izhod iz nje, da jo boste mogli prestatiti« (1 Kor 10,13). Bistveno je, da ne prekinemo pogovora z Bogom, čeprav je naporen. Moliti ni lahko. Ne smemo se naveličati vedno moliti (prim. Lk 21,36; 1 Tes 5,17). Ne poznamo nobene druge rešitve za probleme, ki jih doživljamo, kot da več molimo in istočasno z večjim zaupanjem naredimo vse, kar moremo. Molitev nam bo omogočila, da bomo »upali proti upanju« (prim. Rim 4,18)." (*Govor rimski kuriji*, 21. decembra 2020). Papeževo vabilo naj nas najde razpoložljive za modra navodila, ki jih Cerkev daje za postni čas in nas spodbujajo, naj molimo *križev pot*, naj nekaj svojega časa posvetimo *duhovnim vajam*, in naj se pripravljamo na zakrament *spovedi* ter na 24-urno čaščenje Gospoda ...

19. V tem pogledu je lahko post dragocen čas za vero, upanje in ljubezen, skratka za to, da smo z Bogom v njegovem šotoru. Še enkrat shranimo v svoje srce to, kar nam predlaga papež Frančišek. Predvsem vabilo k veri: "*Post je čas za vero* oziroma za to, da Boga sprejemamo v svoje življenje in mu dovolimo, da "se naseli" pri nas (prim. *Jn* 14,23). Postiti se pomeni osvoboditi svoje življenje vsega, kar ga obremenjuje, tudi nasičenosti z informacijami – resničnimi ali lažnimi – in s potrošniškim blagom, zato da bomo vrata svojih src odprli Tistemu, ki prihaja k nam brez vsega, vendar «poln milosti in resnice» (*Jn* 1,14): Sin Boga Odrešenika". Sledi vabilo, naj upamo: "*Živeti post upanja*, pomeni dojemati, da smo v Jezusu Kristusu priče novega časa, v katerem Bog "dela vse novo" (prim. *Raz* 21,1-6). To pomeni prejeti upanje Jezusa Kristusa, ki je dal življenje na križu in ga je Bog oživil tretji dan «vselej pripravljeni vsakomur odgovoriti, če nas vpraša za razlog upanja, ki je v nas» (*1Pt* 3,15)". Nazadnje pa vabilo k ljubezni: "*Živeti post ljubezni* pomeni skrbeti za tistega, ki trpi, ki je zapuščen in ga muči tesnoba zaradi pandemije virusa Covid-19. V okviru velike negotovosti pred jutrišnjim dnem se spomnimo besed, ki jih je Bog namenil svojemu služabniku: "Nikar se ne boj, saj sem te odkupil." (*Iz* 43,1); ponudimo s svojo ljubeznijo še besedo zaupanja in drugemu dajmo začutiti, da ga Bog ljubi kakor svojega otroka."

Z Marijo v Božjem šotoru

20. Ozrimo se sedaj še k Devici Mariji: tudi ona je Božji šotor. V odločilni uri, uri človeške zgodovine, je namreč Bogu ponudila sebe, svoje telo in svojo dušo za njegovo bivališče. V njej je bilo vse v znamenju revščine in preprostosti: bila je ženska, prebivalka neznane obrobne vasice in še ni bila poročena, vendar pa je bil v njej, v njenem življenju Bog navzoč: *Gospod je s teboj*. Kadar v Svetem pismu Bog pravi nekemu *jaz sem s teboj* mu izroča prekrasno prihodnost, ki ga vabi, da bo soudeležen v veliki zgodovini. Tako je bilo tudi za Devico Marijo: v njej in od nje je Božji sin prevzel človeško meso. Preko nje je Beseda postala meso (prim. *Jn* 1,14). Prosimo zato Marijo, naj nas z materinsko skrbjo v postnem času vodi proti šotoru Gospoda Jezusa. Pojdimo proti temu šotoru v spremstvu sv. Jožefa. Marijinega in Jezusovega varuha, v tem posebnem letu, ki ga je papež Frančišek želel posvetiti prav njegovi svetosti. Z njegovim močnim posredništvom prosimo Marijo, naj nam pomaga, da bomo v sebi naredili prostor za Gospoda Jezusa, da bo v nas in preko nas lahko še danes postal meso in postavil svoj šotor med ljudi; naj nam pomaga, da ne bomo skrivali luči evangelija pod mernikom naše šibke vere; naj nam pomaga, da bomo svetu luč, da bodo ljudje videli dobra dela in slavili Boga, ki je v nebesih (prim. *Mt* 5,14-16).

Prevod Jelka Daneu Cvelbar